

nedsynke vi her i den samme Stilling, hvori vi ere i mange andre Retninger, hvor man har Tilfyn med sig selv. At fremme § 5 ud siger ganske simpelt, at vi skulle holde Altvæsenet i dets nærværende Stikfelse, og det forudsætter, at til tredie Behandling bliver § 6 indrettet derefter, og forsaavidt der skal stilles Pengemidler til Ministerens Disposition, for at sætte det Hele igjennem, saa kommer det ind som en Sum, uden at have Bestemmelse, enten for den enkelte Mand eller til Diæter paa 4 Rd. om Dagen eller til Befordringsgodtgjørelse; saa have vi ladet det administrative Ansvar blive, hvor det skal være, og den kommunale Organisme, som nu er, have vi ladet bestaae usforstyrret.

Indenrigsministeren: Den ærede Rigsdagsmand kan jo lægge hvilken Betydning han vil i sin egen Afstemning, men han er ikke berettiget til at lægge en hvilken som helst Betydning ind i et her fremsat Forslag og i et saadant Forslags Antagelse eller Forkastelse. Det er allerede udtalt af mig, at dersom man maatte ansee det for hensigtsmæssigt, at de nærmere Foranstaltninger til Sagens Fremme blive afhængige af Amtsraadets Medvirkning, saaat der ikke stete Udgifter fra Statens Side medmindre Amtsraadet, uagtet dets Bidrag er det mindre, for sit Vedkommende gav sit Minde dertil, saa vilde det ikke i og for sig være nogen Hindring for Sagens hele Ordning — det er muligt, at Sagen derved vilde gaae mindre energisk, men den vilde gaae saameget sikkrere — derved er tilstrækkelig betegnet, at det er uberettiget, at det er vilkaarligt, naar man opfordrer til denne Paragraphs Forkastelse i den kommunale Selvstændigheds Navn. Den anden Side af Sagen, som ialfald maa gjøres gjældende, og som er det, der efter min Mening faaer sit Udtryk i den foreliggende Bestemmelse med de Forandringer, den senere vil kunne faae, det er Nødvendigheden af, at der her er en Mand tilstede, som kan veilede, opmuntre og overbevise Amtsraadet, uden at han dog derfor kan tvinge det, uden at han kan befale det. Ved en Sag af den Charakter som den foreliggende, der jo umulig kan sammenlignes med det almindelige Velvæsen, er

der aabenbart Trang til en Mand, som paa anden Maade, end det ellers vil staae i Regjeringens Magt, kan forhandle med de forskellige Mænd i Amtsrådene; der er Trang til en Mand, som kan overbevise dem, som kan bringe dem til at tænke mere over disse Forhold, end de ellers vilde gjøre. Naar Sagen ikke drives paa den her foreslaaede Maade, saa er det min Overbeviisning, at det vil være meget længe, inden der bliver nogen Fremgang i den Retning; der bliver maasse alligevel Fremgang, men naar ikke en saadan Mand paa denne Maade kan virke ved sin Overbeviisning, sin Erfaring, sin Tænksonhed, saa vil det ialfald være mange, mange Aar længere. Det kan ikke nytte i saa Henseende istedetfor denne Mand at opstille de enkelte Planter i hvert enkelt Amt, thi det forudsætter, at der allerede er kommen en saadan Overbeviisning ind i Amtsrådet, som først i større Omfang og med større Sikkerhed, end ellers kunde see, skal bringes tilveie.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fik det til Afstemning, hvorved:

Udvalgets Forslag under Nr. 10, 12 og 15 antoges bortfaldne som Følge af tidligere Afstemninger, medens det maatte overlades til Formanden ved Redactionen at give Paragrapherne deres rette Rækkefølge.

1) Udvalgets Forslag under Nr. 11:

Efter andet Punktum i Udkastets § 5 tilføies: „Disse Beløb udredes af Fiantserne“.

forkastedes med 55 Stemmer mod 17.

2) Lovudkastets § 5, der ifølge de tidligere Afstemninger nu bliver § 8, saalydende:

Det overordnede Tilfyn med Sandflugtsvæsenet og Altiternes Tilplantning føres i det i § 1 nævnte 4 Amter samt paa Den Anholt af en dertil af Indenrigsministeriet befuldmægtiget Mand. 3 aarligt Beredlag kan der tillægges denne Mand 1,000 Rd., hvorhos han, naar han reiser i Sandflugtsvæsenets Tjeneste, skal have 4 Rd. daglig i Diæter og Befordringsgodtgjørelse efter Regning. Han har efter